

LA FIRMA

CAU EN DES

Joan Piqué Vidal, l'advocat, torna a ser notícia. I no pas a fi de bé. El fiscal anticorrupció, Carlos Jiménez Villarejo, l'implica en tres presumptes delictes de suborn comesos pel vocal del Consell General del Poder Judicial Lluís Pascual Estevill. Se'n sortirà, d'aquesta?

La història de Joan Piqué Vidal és la d'una persona que ha dedicat la major part de la seva vida, per no dir tota, a fer-se un lloc en una posició social que, pels seus orígens, no li corresponia. I per aconseguir-ho ha dedicat els màxims esforços fins arribar a ser considerat el "millor" advocat penalista del país. Així, ha passat de vendre bledes i tomàquets a la botiga dels seus pares del Poble Nou a aparèixer al costat dels personatges més poderosos, populars, influents i discutits dels darrers anys. En síntesi, Piqué és el que els nord-americans anomenen un *self made man*.

Adéu a la innocència. Nascut al barri del Poble Sec, Joan Piqué cursà els estudis de dret sense deixar de donar un cop de mà als seus pares al negoci. El 1959 aconseguí la seva llicenciatura per la Universitat de Barcelona i pot dedicar-se a l'advocacia. De fet, ja tenia una mínima experiència des d'un any abans, quan començà a treballar com a passant a les ordres del desaparegut Cristóbal García Penche.

L'Audiència Provincial de Bar-

celona va ser l'escenari de l'estrena del nostre jove advocat. Defensava d'ofici un home que finalment va ser condemnat per haver falsificat un carnet d'identitat. El seu paper de defensor va ser molt intens en aquell judici,

Piqué va "perdre la innocència" quan un oficial del jutjat li va demanar diners. Però això era una pràctica comuna en aquell temps.

com va arribar a dir en una entrevista: "fins i tot vaig pensar que era possible la seva absolució". Algunes persones que aquells anys tenien molt de contacte amb Joan Piqué recorden que "era una persona atenta, que feia lliga amb tothom i a qui

agradava escoltar els advocats veterans".

Amb poc més de 20 anys, Joan Piqué va conèixer el que no s'ensenyava a les facultats i va "perdre la innocència" quan un oficial d'un jutjat li va demanar diners. Quina ironia. Ara, precisament, l'acusen d'haver-se entrevistat amb el magistrat Pasqual Estevill i l'advocat Juan Vives per tal d'organitzar xantatges contra empresaris i financers que el jutge enviava a la garjola.

Els pagaments als funcionaris dels jutjats, "i per descomptat, a molts jutges", eren una pràctica comuna en el temps en què Piqué estrenava la toga; "era una situació de corrupció institucionalitzada", diuen. Per exemplificar aquest fet, val a dir que de la Plaza de Castilla, a Madrid, on abans i ara es troben els jutjats, en deien la "Plaza de la Astilla", en referència als "pagaments" que procuradors i advocats hi feien.

La situació a Barcelona no era gaire diferent. A la ciutat comtal hi havia el *momium* o "impost" de l'època. "No era gens estrany que un procurador anés amb més de 100.000 pessetes per gastar en un

matí per tal que aquella causa no es perdés pel camí, per accelerar els tràmits o per tot el contrari”, comenta un advocat coneixedor de l'ofici. La situació era tan escandalosa que fins i tot es va arribar a celebrar una mena d'assemblea entre procuradors per tal d'unificar les “tarifes”. Però, com

GRÀCIA

els fets posteriors han demostrat, aquesta atmosfera de corrupció que respirava la judicatura sembla que no va tenir gaire incidència en Joan Piqué i no el va apartar del seu objectiu de ser el número u, de ser el millor. El fet és que els grans advocats de Barcelona no l'han considerat mai el millor, “una altra cosa és que tingui el despatx més gran, que sigui qui més facturi o qui surt més als diaris”, matisen fonts consultades per aquest setmanari. Però no fem un avanç dels fets.

Al torn d'ofici i al costat de “vaques sagrades” de l'època, Joan Piqué comença a moure's bé pels passadissos i a conèixer a fons els entramats judicials. Serà en aquests primers anys de la seva carrera quan tindrà defenses sonades que li donaran els primers reconeixements públics en els ambients judicials. D'aquella època hi ha un cas especialment significatiu. Va aconseguir salvar el coll d'un alemany a qui demanaven la pena de mort acusat d'haver assassinat un comerciant del carrer de Viladomat, a Barcelona.

El cèntric carrer de Fontanella va ser el lloc triat per Joan Piqué per obrir el seu primer despatx perquè creia que “la clientela estava en funció del lloc on s'ubiqués el despatx. Però al despatx no va pujar ningú per la placa”, explicava en una entrevista el 1986.

El 1961, creà el seu primer bufet d'avocats amb el nom d'Instituto

sentada contra el jugador Bernd Schuster. Al costat d'un grup d'advocats, entre els quals hi havia Miquel Roca i Junyent, va investigar el mercat fraudulent de jugadors oriünds a l'època en què Montal era president del Barça.

Dia a dia, la fama de Piqué s'estenia arreu fins que li va arribar una altra oportunitat per destacar encara més i pujar un nou esglaió en la seva meteòrica ascensió. El 1984, el fiscal general de l'estat, Enrique Burón Barba, interposava una querella contra 25 alts càrrecs de Banca Catalana en relació amb la fallida de l'entitat. Entre els inculcats, el president de la Generalitat, Jordi Pujol. Piqué va ser l'encarregat de coordinar el prestigiós grup d'advocats que van defensar la resta d'acusats i el president. El final de la història ja el coneixen. Piqué, al capdamunt.

Dalt, Piqué escoltant les indicacions de De la Rosa. Al costat, el jutge Lluís Pascual Estevill. Baix, Lluís Prenafeta, ex-secretari general de Presidència, i Josep Lluís Núñez. Els tres primers es troben en el punt de mira de la Justícia. Prenafeta i Núñez van sol·licitar els serveis de Piqué Vidal quan la seva fama anava pujant.

de Especialidades Jurídicas. El 1988 va fundar Piqué Advocats Associats, situat al número 612 de l'Avinguda de Diagonal, però abans va tenir un altre despatx a prop de la confluència de la Diagonal amb el carrer de Bailén. Eren els anys d'esplendor del despatx, quan hi treballaven més de cent persones i tenia un total de vint socis.

Per obra i gràcia. Els que coneixen bé la seva trajectòria no dubten a assenyalar la seva primera muller, Carmela Hernández, com la persona que li va propor-

cionar els contactes necessaris per encarrilar el seu camí.

Militant d'Acció Catòlica a la seva joventut, Joan Piqué es va casar amb la que seria mare dels seus set primers fills (cinc filles i dos fills), Carmela Hernández que pertanyia a l'Opus Dei. Les nostres fonts asseguren que gràcies als contactes de Carmela, un bon dia van arribar al bufet, gairebé de cop, prop de 300 empreses vinculades estretament a l'Obra. Eren 300 facturacions, 300 comptabilitats, 300... Joan Piqué va tenir aquesta oportunitat i la va saber aprofitar. Era admirat i respectat.

La seva fama encara es va incrementar després d'algunes de les seves intervencions. Va defensar l'escriptor, editor i senador Carles Barral del delictes d'injúries a la religió. En nom d'un client va presentar la primera denúncia contra Sofico. Va portar l'acusació privada contra l'assassí de Perdalbes. El president del Futbol Club Barcelona, Josep Lluís Núñez, va recórrer a ell quan Juanito, el jugador del Reial Madrid que morí fa uns anys, l'acusà d'haver-li dit que "anava embarassant dones per les cantonades"; el mateix Núñez tornaria a comptar amb els seus serveis quan va haver d'afrontar una querella per delictes fiscals pre-

'Business is business'. Un altre dels casos que el va fer aparèixer als diaris va ser quan es va ocupar de la defensa de Carlos Lorenzo-Penalva, llavors encara magistrat, acusat juntament amb el també magistrat Joaquín García Lavernia –titulars dels jutjats de primera instància números 6 i 2 de Barcelona, respectivament– pels delictes d'acceptació de suborns en la tramitació de suspensions de pagaments i fallides, entre el maig del 1981 i el novembre del 1983. Però, malgrat els esforços de l'equip d'advocats –amb Piqué al capdavant–, la sentència del Tribunal Suprem del juliol del 1988 els considerarà culpables de "molt greus irregularitats", considerarà provat que "van acceptar suborns per un total de 26 milions de pessetes" i foren condemnats a penes

Generalitat de Catalunya

EXPOSICIÓ

sant

Jordi

**PATRÓ DE CATALUNYA
i la seva projecció universal**

SALÓ DEL TINELL
del Museu d'Història de la Ciutat
PLAÇA DEL REI · BARCELONA

Entrada lliure

De: 19 d'abril al 15 de maig

**PRORROGADA FINS
DIUMENGE 19 DE MAIG**

**Escoles, col·lectius
i grups especials:
Reserves de visita al
telèfon 93 · 402 47 96**

...a Sant Jordi:
... Milà, Atenes, Praga, Londres, Windsor,
Edimburg, York, La Corunya, Jaca, Salzburg, Colònia...

Representacions artístiques de Sant Jordi:
Imatges, objectes i reproduccions de diversos orígens.

Sant Jordi en la vida quotidiana. Roses i llibres.

Testimonis de la implantació de Sant Jordi a Catalunya.

A més d'una selecció d'obres d'art, un audiovisual, una ambientació musical d'inspiració jordiana i un espectacle teatral i de participació.

**Dimarts a dissabte: de 10 a 14 i de 16 a 20 h.
Diumenge i festius: de 10 a 14 h.**

Amb la col·laboració de

Ajuntament de Barcelona

Advocat, negociador, mestre, empresari..., tot un senyor

Joan Piqué es mou com un peix a l'aigua per aquest món de les opes, fusions, contractes mercantils, etc. La seva gran passió pels números potser li ve del desig, no realitzat, d'estudiar Ciències Exactes.

En el seu *savoir faire* han confiat multitud de persones de tot àmbit i condició. Per als qui el coneixen bé, Piqué és un home "molt intel·ligent, treballador, amant de la família" i que en ben comptades ocasions perd les maneres. "És tot un senyor", destaca una persona que ha estat a prop seu. Però, de tant en tant, l'home que és capaç de rebre amb el més gran estoïcisme les esbroncades de De la Rosa al seu despatx, també perd els papers. I, si no, que ho demanin a qui es va atrevir a trencar-li la tranquil·litat a la propietat que té a Esparreguera (Baix Llobregat). Una mica més, i li tira el "present" pel cap.

Amant de les intrigues i del rerefons, és conegut amb el sobrenom del Florentí. És tot un expert en dret penal perquè, segons que ha confessat a coneguts seus, "el vaig suspendre quatre vegades". És

home de paraula. "Si et promet res, ho complirà", assegura un advocat que ha treballat al seu costat. Hàbil negociador, en alguna ocasió la seva prepotència l'ha perdut.

També ha estat mestre dels centenars d'alumnes que han passat per les aules de dret processal de la Universitat de Barcelona des del 1962, i dels de l'Escola de

Pràctica Jurídica del Col·legi d'Advocats de Barcelona. La majoria dels seus estudiants, per no dir tots, guarden bones paraules per a ell. "Sempre et deia més o menys com seria l'examen, i si li demanaves consell, te'n donava", recorda un dels alumnes.

No fa ostentació, i com ha dit moltes vegades no treballa per guanyar diners. Però això no vol pas dir que les seves minutes siguin precisament barates. Com deia ell mateix en una entrevista: "Això de l'advocacia funciona com els metges: si ets molt bo, però cobres poc, la gent es pensa que no acabes de tenir prou qualitat professional. La gent, en aquestes coses, és d'una ingenuïtat tribal". E. I.

de cinc i a quatre anys i quatre mesos, respectivament. Cinc mesos després de ser jutjats van ser contractats per Piqué i, el febrer del 1989, aconseguiren el règim obert. Però els dos magistrats no van ser les úniques persones condemnades pel tema dels suborns que Piqué va contractar. Entre els altres vuit condemnats per l'afer hi havia l'advocada Glòria Vinals. Aquesta va ser condemnada a un any i vuit mesos de presó i a pagar una multa de 8 milions de pessetes per suborn i falsedat mercantil. No va ingressar a la presó a canvi d'obtenir una condemna condicional. Curiosament Glòria Vinals

i Fernando Pavía, tots dos advocats del despatx de Piqué, van ser inculcats en l'afer del Grup Athos (vegeu EL TEMPS, números 595 i 605). Fa uns mesos la jutgessa del cas retirava l'acusació contra ells a petició del fiscal.

Aquest no és l'únic afer estrany on han aparegut altres advocats del seu despatx. Jordi Ribera i José Luis Ortiz —aquest últim ha plegat del bufet fa poques setmanes— apareixien en un cas de frau de l'IVA detectat a Barcelona.

Uns anys després del seu gran triomf a l'afer de Banca Catalana, Piqué va rebre un dels cops més forts que li ha donat la vida. El

1990, Carmela morí després de patir una llarga i penosa malaltia. "En Joan estava destrossat", comenten persones properes a ell. A partir d'aquest fet, la trajectòria de Piqué se li va començar a capgirar. Un any després de la mort de la seva dona, Piqué es va casar amb una advocada del seu despatx, Isabel Márquez Rosa, bon punt aquesta aconseguí el divorci. Isabel Márquez dirigeix el Departament de Família de Piqué, que bàsicament s'encarrega de tramitar separacions i divorcis. Amb Isabel, Piqué té ara un fill petit.

A partir de l'afer Banca Catalana, Piqué intensifica els seus contactes amb la classe dirigent del país, ja siguin polítics, financers, empresaris o totes tres coses a l'hora. És el moment en què el seu despatx, Piqué Advocats Associats, rep l'impuls suficient per convertir-se en el primer de Barcelona i un dels principals de l'estat. Piqué muntà un bufet a l'americana, com els de les pel·lícules, amb molts departaments i nombrosos professionals, socis, advocats i col·laboradors externs. Tots treballant per la causa comuna. Són els anys en què el abans topoderós secretari general de Presidència de la Generalitat de Catalunya i avui simple ciutadà Lluís Prenafeta sol·licità els seus serveis per defensar-se de l'acusació d'haver-se lucrado mitjançant el càrrec que ocupava. El magistrat Lluís Pascual Estevill va arxivar la querella.

Piqué també va defensar l'ex-directiu de *La Vanguardia* Carlos Fajardo en relació amb la seva demanda per acomiadament del rotatiu barceloní. Fajardo va ser un dels impulsors del desaparegut diari *El Observador* i Piqué va entrar en aquest negoci. "Però hi va perdre diners", puntualitzen fonts consultades. El cas és que en Piqué, en aquells moments, ja era advocat de Javier de la Rosa i sembla que la seva inversió en el rotatiu no era precisament per "guanyar diners".

El conseller. Joan Piqué Vidal ha estat present en els consells d'administració d'algunes de les socie-

tats més importants d'aquest país. De la mà de l'home que obria i tancava la mànega dels petrodòlars dels kuwaitians de KIO, de la Rosa, Piqué va passar pels consells d'administració de Torras Hostench, Ebro Agrícolas, El Tibidabo, Corporación Nacional del Leasing (aquestes dues darreres fusionades com a Grand Tibidabo), entre d'altres, i tot això sense deixar de "ser un pobre advocat", com va a manifestar a la televisió quan li demanaven sobre Javier de la Rosa mentre aquest estava a punt de cruspir-se un entrepà a la presó Model.

Ramon Fiter també ha comptat amb Piqué. A Fiter el coneixen molt bé a la Plana de Vic després de la seva estada com a president de l'escorxador Explasa i de l'empresa Rango; i també en guarden record a Navarra, amb la seva activitat a Corporación Alimentaria Ibérica (CAI), propietària de les marques de productes carnis Pamplonica, Purlom, i de conserves Taboada.

Ramon Fiter ha anat deixant una llarga llista de suspensions de pagaments, fallides i altres embolics fins que va anar a parar temporalment a presó. La targeta del Monopoly que el conduïa a les parets d'Alcalà Meco va ser la seva presumpta activitat delictiva comesa en una operació a tres bandes entre la seva societat, el holding Fitinvest (no el confoneu amb Fininvest de Silvio Berlusconi), Urbas i Grand Tibidabo.

A la primavera del 1992, Grand Tibidabo va atorgar un préstec per un import de 2.708 milions de pessetes a Fiter. Tot sembla indicar que la finalitat darrera d'aquests diners no era una altra que Fiter aconseguís el control d'Urbanizaciones y Transporte, (Urbas). En aquells dies, el principal accionista d'Urbas era Eduardo Bueno, antic dirigent d'AP a la dècada dels 80 a Catalunya i que havia rebut ajut financer de Javier

**Ramon Fiter
també s'ha
beneficiat dels
serveis de Piqué,
des d'empreses
com la
immobiliària
Urbas.**

de la Rosa en altres aventures. Inicialment, Fiter va garantir el préstec amb pagarés d'Urbas i de Fitinvest, la societat holding de Fiter, però posteriorment canvia la garantia per pagarés de CAI. En aquells moments CAI patia greus dificultats econòmiques que la portarien a la fallida un any després i, per tant, Grand Tibidabo va haver d'incloure en

els seus balanços el préstec fallit.

Eduardo Bueno era l'accionista majoritari d'Urbas, amb el 45,32% del total de les accions el 12 de maig del 1992. Tot just dos dies després es despenia de poc més del 25% del capital d'Urbas a través de les accions que tenia controlades per mitjà de diferents societats. Al febrer del 1991, Eduardo Bueno tenia el control

Piqué sortint de la Model de Barcelona. En els seus inicis, oferia els seus serveis als familiars dels detinguts.

 Generalitat de Catalunya
Departament de Treball

**(L'entendem i
l'atenem)**

FONS
SOCIAL
EUROPEU

Servei Català de Col·locació

**Si necessita cobrir un lloc de treball a la seva empresa
té a la seva disposició els telèfons 902 22 11 11 i 902 22 10 44 (*)**

(*) L'àmbit d'actuació del SCC legalment es ceneix a Catalunya

Dalt, Ramon Fiter. El Ministeri d'Economia i Finances el va sancionar amb 19,5 milions de pessetes pel seu "error de càlcul" a l'hora de comprar accions d'Urbas.

Al costat, Eduardo Bueno, antic màxim accionista d'Urbas i bon amic de De la Rosa.

Diagonal, 612 o la història d'una escala

L'edifici que acull el despatx de Joan Piqué conté una escala plena de sorpreses i de coincidències. Joan Piqué i tot hi va viure un temps —en un dels àtics de l'edifici.

El consell d'administració de Tibidabo, el gener del 1991, designà la firma Audiec com a auditora de la companyia. Audiec tenia la seu social al mateix edifici que el despatx d'advocats de Piqué. En aquells moments, Francisco de Quinto Zumàrraga i Ramon Lanau eren advocats del bufet Piqué i president i vocal, respectivament, d'Audiec. Ramon Lanau, que més tard va veure aparèixer el seu nom en l'afer de Fibanc (entrada i registre de les autoritats judicials anticorrupció en relació amb un presumpte frau fiscal comès per alguns clients de l'entitat). La primavera del 1992, Javier de la Rosa aconseguí de controlar Corporación Nacional del Leasing (CNL) mitjançant una OPA. Una de les primeres mesures de De la

Rosa consistí a vendre la seu de la companyia a la Generalitat de Catalunya. L'edifici, situat al 525 de l'avinguda de la Diagonal, s'ha convertit en la seu del Departament de Medi Ambient, que dirigeix el conseller Albert Vilalta.

Abans de la venda de l'edifici a la Generalitat per 4.327 milions de pessetes, Corporación Nacional del Leasing encarregà a l'empresa Vasa que taxés l'immoble. Amb seu a Madrid, Vasa tenia una oficina al 612 de la Diagonal.

Però Piqué encara té més veïns. L'empresa de "detectius o d'informació", Enterprise of Investigation, molt vinculada a ell, ocupa, igualment, l'edifici. Més encara, l'artista de Mataró, Pere Coll, de qui Piqué és "una espècie de mecenes", també hi ha tingut un lloc per a treballar-hi. Pere Coll és l'encarregat de realitzar les peces escultòriques "úniques" amb què Piqué obsequia els clients en moments assenyalats. E. I.

del 61,23% del capital, mentre que ara, quan la companyia s'acosta a la fallida tècnica, tan sols manté un 4,3% del total de les accions. Aquest no ha estat el cas de Joan Piqué. Ell encara manté les 4.100 accions adquirides el maig del 1992; unes accions que ara es cotitzen a poc més de 140 pessetes, tot i que podrien pujar una mica a conseqüència d'"un rebot de caràcter tècnic", indica un analista financer.

Fiter va arribar a controlar més d'un 25% del capital de la societat, circumstància que l'hauria obligat a llençar una OPA al mercat. La seva empresa Gestión Integral de Fortunas, SA, va comprar —no se sap si per un error de càlcul— un

1,04% del capital que, sumat al 24,88% que controlava a través de Fininvest, donava un total del 25,92%. Va haver de vendre gairebé tota aquesta torna, però fou descobert i va ser sancionat pel Ministeri d'Economia i Hisenda amb 19,5 milions de pessetes.

Tota aquesta operació demostra el bon ull d'Eduardo Bueno a l'hora de fer negocis. La seva participació a Urbas ha anat disminuint a mesura que minvaven els beneficis de la societat. El 29 d'abril passat, el consell d'administració d'Urbas estava constituït per Fiter, el seu fill, José Ramón i per Josep Galdà i Joan Piqué Vidal. Però, amb Fiter i Piqué al consell, també hi han passat ho-

mes vinculats al món de l'esport com Josep Lluís Vilaseca i Ernesto Segura de Luna; l'antic ferroveller i molt proper a Piqué, Miguel Castellví, i José Prior Cierco —considerat un home de palla de Piqué i de Joan Josep Folchi, a nombroses societats— entre d'altres.

Piqué també va ser conseller de Grand Tibidabo. Les juntes generals d'accionistes d'El Tibidabo y Corporación CNL aprovaren el 3 d'abril del 1992 la fusió, per absorció de la primera sobre la segona. Joan Piqué Vidal entra en el consell d'administració de Grand Tibidabo l'11 de maig del 1992 de la mà de De la Rosa. Aquell mateix dia entraven en el màxim òrgan de la societat l'empresari Flo-

renercio Cerdà Poch; el diplomàtic Manuel de Prado y Colón de Carvajal; l'advocat mercantilista Juan José Folchi Bonafonte; l'assessor d'imatge de De la Rosa i cunyat del periodista José María García Alfredo Fraile Lameyer, entre d'altres. Pel consell d'administració de Grand Tibidabo també han passat altres noms coneguts del món empresarial i de la política, com Emilio Cassinello, Vicenç Oller, Juan Antonio Samaranch Salisachs i Ricard Huguet, per citar-ne tan sols alguns.

Que ve el llop! La setmana passada el Tribunal Suprem admetia la querella presentada pel fiscal Anticorrupció Carlos Jiménez Villarejo, en relació als presumptes suborns acceptats pel magistrat Lluís Pascual Estevill. Estevill es va guanyar el sobrenom del Llop per les seves resolucions dictaminades des del jutjat d'instrucció número 6 de Barcelona contra alguns membres de la burgesia benestant de Barcelona. Com en el cas de Piqué, els orígens d'Estevill són humils. Això no ha estat cap entrebanc perquè arribessin a ocupar, cadascun d'ells al seu camp, algunes de les més altes posicions. Els punts de coincidència entre els dos personatges no terminen aquí. El dimarts 30 d'abril, Jiménez Villarejo presentava una querella contra el vocal del CGPJ -escollit a proposta de CiU- per delictes de suborn i contra nou persones més entre les quals es trobava Joan Piqué Vidal.

El nom de Joan Piqué va sortir a la llum quan a mitjan mes passat l'ex-president de Macosa i ex-sots-secretari del Ministeri d'Indústria, Eduardo Santos, manifestava que havia pagat 30 milions de pessetes a Estevill per eludir la presó; segons Santos, els advocats Vives de la Hinojosa i Joan Piqué Vidal van ser els mitjancers entre ell i el jutge. Santos va fer cas a Piqué -que li havia ofert els seus serveis l'endemà que el jutge dictés en els primers dies de desembre del 1992 una ordre d'empresonament contra ell- i després de pagar una fiança de 20 milions de pessetes el magistrat va anul·lar

l'ordre d'empresonament i l'ordre de crida i cerca que hi havia contra ell. Però abans de Santos, els empresaris Lorenzo Rosal i Felipe Bertran Márquez havien denun-

vant la comissió deontològica del Col·legi d'Advocats de Barcelona, que prèviament li havia obert un expedient informatiu en relació amb aquest fet. Aquest expedient s'afegeix a l'altre que té obert des del passat més de novembre. El Col·legi d'Advocats li'l va obrir arran d'una informació publicada en *Diario 16* en què s'assegurava que havia amenaçat el diplomàtic i antic vice-president de Grand Tibidabo Prado y Colón de Carvajal per tal d'aturar la causa oberta contra De la Rosa a Grand Tibidabo.

Ara Joan Piqué s'enfronta a un dels casos que més pot afectar la seva carrera professional i no precisament per a bé. Acabi com acabi la pel·lícula, de ben segur que tindrà molt a veure amb com s'escriu i es desenvolupa el guió. I és que a Joan Piqué el que de veritat li agrada és anar de guanyador. Qui defensarà el defensor?

Equip d'Investigació

Piqué s'enfronta ara amb un dels casos que més pot afectar la seva carrera professional, i no precisament en bé. Qui el defensarà?

ciat els suborns al jutge i la implicació de Piqué i de Vives fill en el paper de mediadors. Piqué s'ha defensat de les acusacions que li fa ara la Fiscalia Anticorrupció da-

EL TEMPS

vol crear una xarxa per a augmentar la seva difusió
Necessita **COL-LABORADORS/ES COMERCIALS** a la ciutat de

Castelló de la Plana

ES REQUEREIX

Creure en la necessitat d'un mitjà de comunicació útil per al conjunt dels Països Catalans
Facilitat de contacte i relació amb persones i col·lectius interessats en el nostre país i la seva cultura.
Temps parcialment disponible

S'OFEREIX

Integració en un equip humà obert i dinàmic
Contracte mercantil amb comissions i incentius en consonància amb l'esforç i els resultats

Interessats, escriviu a:

EL TEMPS

Aribau, 15, 4t 2a

08011 BARCELONA

(telèfon i adreça de contacte, imprescindible)